

Sygn. akt II Cz 799/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie: SO Maciej Ejsmont

SO Aleksandra Żurawska

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2018 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia wnioskodawców M. C. (1) i M. C. (2) na zarządzenie Przewodniczącego- Sędziego Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 16 lipca 2018 r., sygn. akt (...)

w sprawie przy udziale Gminy C.

o zasiedzenie

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z 16 lipca 2018 r., Przewodniczący- sędzia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu zwrócił wniosek M. C. (1) i M. C. (2) o zasiedzenie wskazując, że będąc reprezentowani w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, uiszcili opłatę od wniosku w wysokości 40 zł. Zgodnie zaś z art. 130² § 1 kpc, pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego, lub rzecznika patentowego nienależyte opłacone, w przypadku gdy podlega opłacie stałej lub stosunkowej, jest zwracane bez wezwania do jej uiszczenia. Opłata stała w sprawach o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie wynosi zaś 2.000 zł.

W zażaleniu na powyższe zarządzenie, wnioskodawcy podnieśli, że wniosek dotyczył wyłącznie stwierdzenia zasiedzenia udziału w prawie własności, a nie całej nieruchomości, w związku z czym uiszczono należną opłatę wyznaczoną zgodnie z tym żądaniem. Przy czym w innym, analogicznym postępowaniu, opłata w takiej wysokości została uiszczona i Sąd przyjął ją za właściwą. Mając na uwadze powyższe, skarżący wnieśli w istocie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie, jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

Nie ulega wątpliwości, że poprzez uchwalenie, powoływanego w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, art. 130² § 1 kpc, ustawodawca nałożył na profesjonalnych pełnomocników obowiązek samoobliczania i samoopłacania określonych opłat sądowych od pism procesowych. W takiej sytuacji niedopuszczalnym jest wdrażanie procedury naprawczej określonej w art. 130 § 1 kpc. Obowiązek ten niewątpliwie dotyczy wniosku złożonego w niniejszej sprawie,

którego przedmiotem jest stwierdzenie zasiedzenia prawa własności części nieruchomości, czemu też skarżący nie przeczą, a jedynym zagadnieniem powstałym na kanwie tej sprawy jest wysokość tejże opłaty.

W ocenie Sądu Okręgowego, argumentacja podniesiona w uzasadnieniu zażalenia nie zasługuje na aprobatę. Opłata stała w kwocie 2.000 zł od wniosku o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, została wyraźnie określona w art. 40 ustawy z 28 lipca 2005 r., o kosztach sądowych w sprawach cywilnych / tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r., poz. 300 / i nie rozróżnia ona sytuacji, gdy wniosek ten dotyczy również nieznacznego udziału w tej nieruchomości. Na potwierdzenie tego stanowiska można przywołać fakt, że ustawodawca nie zdecydował się nawet na rozróżnienie wysokości opłaty w stosunku do wartości samej nieruchomości / która przecież może być niższa od opłaty /, co było też przedmiotem oceny Trybunału Konstytucyjnego, uznającego takie rozwiązanie za zgodne z Konstytucją / zob. wyrok TK z 21 lipca 2008 r., wyd./el. Legalis nr 102200 /. Również w piśmiennictwie prawniczym wskazuje się, że opłata określona w tym przepisie, będzie obowiązywała także od wniosku o stwierdzenie zasiedzenia ułamkowej części nieruchomości / zob. J. Ignaczewski, Koszty postępowań sądowych. Komentarz, wyd./el. Legalis z 2008 r. /. Powoływana przez pełnomocnika skarżących opłata 40 zł – ustalana na podstawie art. 23 ustawy – może być pobierana co najwyżej od wniosku o stwierdzenie zasiedzenia **prawa użytkowania wieczystego** gruntu wraz z prawem własności wzniesionych na nim budynków / zob. uchwałę SN z 26 listopada 2014 r., III CZP 86/14, wyd./el. Lex nr 1545046 /.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc, art. 13 § 2 kpc i art. 398 kpc, orzekł jak w postanowieniu.

(...)